

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 871/14</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 lutego 2015 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Marta Pańczyk-Kujawska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **25 lutego 2015 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. C.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **26 września 2014 r.** sygn. akt **III U 942/14**

I. **zmienia zaskarżony wyrok jak też poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 30 lipca 2014 r. w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy A. C. prawo do emerytury począwszy od dnia 30 czerwca 2014 r.,**

II. **stwierdza brak odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji potwierdzającej uprawnienie wnioskodawcy do dochodzonego świadczenia emerytalnego,**

III. **zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy A. C. kwotę 30 zł (słownie trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 lutego 2014 r.

Decyzją z dnia 30 lipca 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy A. C. (1) prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych, dochodzonego wnioskiem z dnia 30 czerwca 2014r., w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.). Powołując

w podstawie prawnej decyzji art. 184 w związku z art. 32 w/w ustawy, a także § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia jako , że nie legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych. W tym bowiem względzie organ rentowy naprowadzał, że z uwagi na brak kwalifikowanych dowodów (świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych) nie ma podstaw do uwzględnienia szczególnego zatrudnienia wnioskodawcy w wykazywanym przez niego łącznym wymiarze 21 lat i 19 dni , przypadającego na okresy pracy w:

- Zakładach (...) w L. - od 11 maja 1972 r. do 13 kwietnia 1974 r. (1 rok, 11 miesięcy i 4 dni) ,oraz od 1 października 1974 r. do 31 października 1983 r. (9 lat, 1 miesiąc), gdzie zajmował stanowisko ustawiacza maszyn i urządzeń oraz operatora maszyn;
- Kopalni (...) w B. -od 9 listopada 1983 r. do 31 stycznia 1994 r. (10 lat i 15 dni), gdzie z kolei pracował na stanowisku ślusarza.

Wnioskodawca A. C. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu . W lapidarnym co do swej treści odwołaniu z dnia 14 sierpnia 2014r. , wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez potwierdzenie uprawnienia do dochodzonego świadczenia emerytalnego wnioskodawca zarzucał, że wbrew stanowisku organu rentowego –pomimo braku kwalifikowanych świadectw pracy- w całym wskazywanym przez niego okresie zatrudnienia tak w Zakładach (...) w L. jak i w Kopalni (...) w B. (łącznie przez okres 21 lat i 19 dni) pracował w warunkach szczególnych , co potwierdzić też mieli ,wnioskowani przez niego do przesłuchania w postępowaniu sądowym, świadkowie. .

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 22 sierpnia 2014r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy z tych samych względów , które legły u podstaw zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy A. C. , wyrokiem z dnia

26 września 2014r. (sygn. akt III U 942/14) oddalił odwołanie. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca A. C. ur. (...) z zawodu ślusarz-mechanik , mający ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 30 września 1994r. do dnia 20 stycznia 2017r. tj. do czasu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, złożył w dniu 30 czerwca 2014r.w pozwanym organie rentowym wniosek o emeryturę w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych , zaznaczając w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz charakteru zatrudnienia wnioskujący odwołał się do dokumentacji złożonej przy wniosku rentowym z dnia 17 października

1994 r., dołączył też archiwalną dokumentację z okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w L.. W rezultacie powyższego organ rentowy dysponował dokumentacją potwierdzającą na dzień 1 stycznia 1999 r. łączny okres ubezpieczenia

wnioskodawcy w wymiarze 25 lat. W związku z brakiem kwalifikowanych świadectw pracy mających potwierdzać wykonywanie przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych, pozwany organ rentowy - zaskarżoną w niniejszym postępowaniu –decyzją z dnia 30 lipca 2014 r. odmówił A. C. prawa do emerytury. Opierając się z kolei na przeprowadzonych bezpośrednio w postępowaniu sądowym dowodach , tak osobowych (tj. zeznaniach świadków Z. T., W. R., F. G. ,J. T. jak i samego wnioskodawcy) jak i z dokumentów (w tym zakresie w szczególności z zalegającej w aktach sprawy związkowej III U 1440/07 uzyskanej na potrzeby tego postępowania z Archiwum Państwowego dokumentacji dotyczącej organizacji (...) w L., w tym m. innymi schematów organizacyjnych przedsiębiorstwa, oraz regulaminów i statutów obowiązujących w latach 1972 r. – 1995 r. jak też z akt osobowych odwołującego) ,Sąd Okręgowy w Przemysłu ustalił ,że wnioskodawca A. C. pracę zawodową rozpoczął w Zakładach (...) w L., gdzie był dwa razy zatrudniony. Od 11 maja 1972 r. do 13 kwietnia 1974 r. (1 rok, 11 miesięcy i 4 dni) , kiedy to zajmował stanowisko operatora maszyn – operatora automatów w oddziale tłoczni elementów przy taśmie mosiężnej , i kolejno od 1 października 1974 r. do 31 października 1983 r.

(9 lat, 1 miesiąc) pracując na stanowisku nastawiacza automatów i maszyn (ustawiacza maszyn i urządzeń) w oddziale tłoczni cząstek. Podczas tego zatrudnienia odwołujący pracował przy ustawianiu automatów do produkcji elementów zamków błyskawicznych. W zakładzie wyodrębnione były: Dział (...) w ramach którego funkcjonował m.in. Oddział (...) (PT) oraz Oddział (...) (PZ). Z kolei w ramach Oddziału (...) wyodrębniono trzy Brygady: (...). W brygadach tych przewidziano odpowiednio następujące stanowiska: ślusarzy remontowych, nastawiaczy , operatorów , oraz składaczy. W Oddziale (...) wyodrębniono natomiast brygadę automatów, a w niej stanowiska: ślusarzy remontowych, nastawiaczy i operatorów. Praca w dziale produkcji odbywała się zasadniczo na dwie zmiany. Pracownicy zatrudnieni w Oddziale(...) wykonywali roboty związane z bezpośrednią produkcją elementów zamków błyskawicznych tj. wyrobem ząbków, które były „wybijane” na prasach automatycznych, a następnie przytwierdzane na taśmach materiałów. Praca operatora maszyn (automatu) sprowadzała się do produkcji cząstek – ząbków zamków. Natomiast praca nastawiacza wymagała odpowiedniego ustawienia pras, tak aby możliwa była produkcja elementów zgodnie z określonymi parametrami. Prace odbywały się na akord. Nastawiacz maszyn podczas jednej zmiany obsługiwał tj. ustawiał 6-7 pras szybkoobrotowych o nacisku od 25 do 500 kg. Na hali równocześnie pracowało około 60 pras, stąd stały huk- hałas przekraczający 100 decybeli oraz wysokie temperatury powietrza. W równie trudnych warunkach odbywała się praca w Oddziale (...), gdzie na automatach mocowano elementy zamków do taśm. Zakład pracy stosował wobec pracowników akordowy system wynagradzania, wysokość wynagrodzenia uzależniona była od kilogramów lub metrów wykonanych elementów.

W okresie najlepszej koniunktury (...) w L. zatrudniał łącznie około 760 pracowników. Produkcja elementów do zamków odbywała się na jednej hali. Pracownicy wykonujący pracę przy prasach automatycznych narażeni byli bezpośrednio na wpływ szkodliwych warunków takich jak hałas oraz zapylenie, ale także na czynniki zewnętrzne tj. temperaturę, zależnie od pory roku .Do czasu ogłoszenia upadłości w 1995 r. Zakłady działały jako przedsiębiorstwo państwowe, dla którego organem założycielskim był ówczesny wojewoda (...). W tym okresie zmieniało się nazewnictwo oddziałów produkcyjnych, niemniej zawsze wyodrębnione były oddziały związane z bezpośrednią produkcją zamka błyskawicznego. Warunki płacy dla pracowników (...) były ustalane zgodnie z branżowymi zasadami wynagradzania dla robotników przemysłu lekkiego. Ponadto Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca A. C. w okresie od 9 listopada 1983 r. do 31 stycznia 1994 r. (10 lat i 15 dni) był zatrudniony w Kopalni (...) w B. , gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku ślusarza, wykonując prace bezpośrednio na polu górniczym. Praca w kopalni odbywała się w ruchu ciągłym w czterobrygadowym systemie pracy. W czasie zatrudnienia wnioskodawcy doszło do zmiany pracodawcy, kopalnię przejęła firma (...) w B., która z dniem 31 stycznia 1994 r. rozwiązała z wnioskodawcą stosunek pracy z uwagi na likwidację zakładu pracy. Kopalnia (...) w B. funkcjonowała jako kopalnia otworowa. Wydobywanie siarki odbywało się tzw. metodą wytapiania – parę wodną (powstała po podgrzaniu w kotłach wody do temperatury 130-140^(o) C) pod ciśnieniem wtłaczano do otworów ziemnych. Następnie sprężarki powietrza (kolektorami-rurociągami) wypychały wytopioną, płynną siarkę do zbiorników na zewnątrz ziemi. Z tych zbiorników siarka była wypompowywana na hałdy i tam była dalej urabiana. Na tym etapie wydobywania siarki ,praca odbywała się już na tzw. polu górniczym. Prace w kopalni w istocie były bowiem podzielone na dwie części: wydobywczą i energomechaniczną. Jako ślusarz wnioskodawca odpowiadał za sprawne działanie wszystkich maszyn i urządzeń pracujących na terenie kopalni, w szczególności za prawidłową eksploatację głowic eksportujących

surowiec od otworu wiertniczego do sterowni, a stamtąd do zbiornika. Ślusarze pracowali przede wszystkim przy montażu rurociągów doprowadzających wodę technologiczną o temperaturze powyżej 130^(o) C, przy rurociągach odprężających, przy pompach siarki płynnej oraz urządzeniach kruszących siarkę zestaloną (na bieżąco naprawiali tzw. kruszarkę siarki). Dla zabezpieczenia prawidłowej pracy, w szczególności pomp przy otworach wiertniczych, na jednej zmianie pracowało 4-5 ślusarzy.

Z uwagi na charakter obowiązków, prace ślusarzy odbywały się wyłącznie na polu górniczym, w stałym hałasie oraz w bezpośrednim zagrożeniu siarkowodorem i pyłami siarki. Wszystkie warunki pracy i płacy dla pracowników kopalni były ustalane według zasad obowiązujących w kopalnictwie surowców chemicznych. Równocześnie wnioskodawca, tak jak i inni pracownicy Kopalni (...) korzystał z przywilejów należnych górnikom. W świetle powyższych ustaleń, Sąd Okręgowy w Przemyślu – dokonując oceny charakteru pracy wnioskodawcy u tych dwóch wyżej wskazanych pracodawców- uznał, że o ile okres pracy w Kopalni (...) w B. (od 9 listopada 1983 r. do 31 stycznia 1994 r. tj. 10 lat i 15 dni), na stanowisku ślusarza kwalifikuje się jako praca w warunkach szczególnych –przy jej przyporządkowaniu do prac wymienionych w Dziale IV poz. 2 wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) i odpowiednio w Dziale IV poz. 2 pkt 11 zarządzenia resortowego tj. zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. (Dz. Urz. MG 1987 .4.7) ,o tyle brak jest podstaw do uznania za taki rodzaj zatrudnienia pracy wnioskodawcy w Zakładach (...)

w L. w okresie od 11 maja 1972 r. do 13 kwietnia 1974 r. (1 rok, 11 miesięcy i 4 dni) oraz od 1 października 1974 r. do 31 października 1983 r. (9 lat, 1 miesiąc), gdzie pracował on na stanowisku ustawiacza maszyn i urządzeń oraz operatora maszyn. W tym bowiem względzie, Sąd I instancji zauważał, że tak określone prace nie zostały wymienione wprost w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. tak w Dziale III dotyczącym prac w hutnictwie i przemyśle metalowym jak też w Dziale VII w przemyśle lekkim. Z kolei w załączniku do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. (Dz. Urz. MG 1987 .4.7) wskazano stanowiska operatora automatów, pras, taśm, urządzeń, pomp, sprężarek oraz nastawiacza maszyn, jednak w Dziale VII odnoszącym się do prac w przemyśle lekkim gdzie pod poz. 1 pkt 13 i 40 wymieniono takie stanowiska pracy, ale wyłącznie przy obróbce surowców włókienniczych i ich przędzeniu. Tymczasem prace wnioskodawcy związane były z produkcją zamków błyskawicznych, tak więc bez związku z przemysłem włókienniczym. Przyjęcie powyższego (odmowy uznania pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych w czasie zatrudnienia w Zakładach (...) w L. w łącznym wymiarze 11 lat i 4 dni), skutkowało zaś dokonaną przez Sąd Okręgowy w Przemyślu oceną prawną sprawy, w której stwierdzone zostało, że wnioskodawca A. C. nie spełnił wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego, przewidzianych w art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. 2013 r. poz. 1440 ze zm.), ponieważ nie dowiódł wymaganego - co najmniej 15 letniego -okresu pracy w warunkach szczególnych, a jedynie 10 lat i 15 dni tak określonej pracy. W podstawie prawnej wyroku powołany nadto został 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w P. z dnia 26 września 2014r. zaskarżony został przez wnioskodawcę A. C.. W apelacji z dnia 20 października 2014r.- wniesionej bez uprzedniej jej zapowiedzi - wnioskodawca, tłumacząc z jakich względów nie wystąpił

o sporządzenie uzasadnienia wyroku, wnosił o jego zmianę i przyznanie prawa do emerytury, poczynawszy od dnia 30 czerwca 2014r., wyrażając zdumienie treścią zapadłego rozstrzygnięcia, jako pozostającego w oczywistej sprzeczności choćby

z zeznaniami świadków, potwierdzającymi wykonywanie przez niego pracy w warunkach szczególnych w całym wykazywanym okresie zatrudnienia tak w Kopalni (...) w B. jak i w Zakładach (...) w L..

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie apelacji wnioskodawcy (złożone na rozprawie apelacyjnej oświadczenie pełnomocnika organu rentowego).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację wnioskodawcy A. C. zważył co następuje;

Wniesiony przez wnioskodawcę środek odwoławczy skutkować musi wydaniem przez tut. Sąd orzeczenia reformatoryjnego.

Zaskarżony bowiem wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu z dnia 26 września 2014r. wydany został z naruszeniem prawa , do czego doprowadziła błędna konstatacja Sądu I instancji o braku możliwości przyporządkowania prac wnioskodawcy

w Zakładach (...) w L. do prac w warunkach szczególnych wymienionych tak w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) jak i w zarządzeniu resortowym tj. w tym wypadku zarządzeniu Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. (Dz. Urz. MG 1987 .4.7). Jednocześnie- co należy podkreślić- powyższą konstatację poprzedziły w pełni trafne i kompleksowe ustalenia Sądu I Instancji co do warunków i charakteru pracy odwołującego w w/w okresie zatrudnienia jako pracy świadczonej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach operatora i ustawiacza maszyn tj. automatów-pras do produkcji zamków błyskawicznych, przy czym co istotne (a co potwierdzili świadkowie jak i sam zainteresowany) były to zamki metalowe . Specyfika zaś takiej produkcji polega na wytlaczaniu na prasach elementów zamka błyskawicznego tj. jego ząbków z taśmy metalowej ,a więc tym samym jest to proces związany

z obróbką plastyczną metali (czy ich stopów)-bliżej na ten temat [http://www.wikipedia.org/wiki/Obróbkaplustyczna](http://www.wikipedia.org/wiki/Obr%C3%B3bka_plastyczna) (o możliwości posługiwania się tego rodzaju źródłem dowodu stanowią zaś wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 stycznia 2011 r. I GSK 1169/09 LEX nr 951857 , czy Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2008 r. I UK 381/07 LEX nr 494112). Powyższe więc stanowi ,iż prace wnioskodawcy w Zakładach (...) w L. można w pełni zakwalifikować do prac w warunkach szczególnych wymienionych pod poz. 45 Działu III Wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) tj. prac przy obsłudze agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi w procesie obróbki plastycznej metali i odpowiednio prac wskazanych w ppkt.1 i 11 pkt 45 Działu III zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. (Dz. Urz. MG 1987 .4.7) tj. prac operatora pras i ustawiacza maszyn w tak określonym procesie obróbki plastycznej metali , które to stanowiska zajmował odwołujący. Należy przy tym podkreślić ,że

w tak dokonanym przyporządkowaniu prac wnioskodawcy nie stoi na przeszkodzie fakt , iż zostały one umieszczone w Dziale hutnictwo i przemysł maszynowy , do których to gałęzi przemysłu niewątpliwie nie zaliczały się Zakłady (...) w L. , bowiem - jak trafnie zaakcentował to Sąd Najwyższy w jednym z ostatnich swoich orzeczeń tj. w wyroku z dnia 6 lutego 2014 r. I UK 314/13 Lex nr 1439383 , a co także przyjął do stosowania tut . Sąd Apelacyjny choćby w wyroku z dnia 29 października 2014r. III AUa 402/14 - w sytuacji gdy stopień szkodliwości, czy uciążliwości danego rodzaju pracy nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży w której jest wykonywana, brak jest podstaw do zanegowania świadczenia pracy w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. została ona przyporządkowana do innego działu przemysłu. W tym kontekście nie można bowiem nie dostrzegać tego , że

w zarządzeniach resortowych , a w tym wypadku zarządzeniu nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. (Dz. Urz. MG 1987 .4.7) przewidziano także w tego rodzaju gałęziach przemysłu prace związane z plastyczną obróbką metali , wymieniając wprost –tak jak podniesiono to wyżej – m. innymi stanowiska operatora pras i ustawiacza używanych w tym procesie maszyn , jako stanowisk na których praca wykonywana jest w warunkach szczególnych. Reasumując z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów uznać należało ,iż praca wnioskodawcy A. C. w Zakładach (...)

w L. w łącznym wymiarze 11 lat i 4 dni była pracą w warunkach szczególnych. O tym zaś ,iż odmienne w tym względzie stanowisko Sądu Okręgowego

w P. było wynikiem jedynie niedopatrzienia i swoistym „wypadkiem przy pracy” stanowi najdobitniej kolejnypóźniejszy już –wyrok tego Sądu z dnia 14 listopada 2014r. jaki zapadł w analogicznym stanie faktycznym z odwołania J. B. sygn. akt III U 1076/14 (dowód z których to akt dopuszczony został z urzędu przez Sąd Apelacyjny w niniejszym postępowaniu odwoławczym), w którym –przynając prawo do emerytury- Sąd I instancji uznał pracę wnioskodawcy w Zakładach (...) w L. na stanowiskach operatora i ustawiacza maszyn za pracę w warunkach szczególnych, przy

ich właściwym już przyporządkowaniu , takim jak to aktualnie uczynił wobec skarżącego A. C. Sąd II instancji w przedmiotowej sprawie (nota bene wyrok ten jest prawomocny i nie był zaskarżony przez ZUS). Konsekwencją zaś powyższego musi być uznanie wykazania przez wnioskodawcę A. C. wykonywania pracy w warunkach szczególnych przez okres przenoszący znacznie wymagane lat 15 , bo nie budzi też wątpliwości tut. Sądu zasadność uznania przez Sąd I instancji za tego rodzaju pracę zatrudnienia odwołującego w Kopalni (...) w B. (okres 10 lat i 15 dni) . Tu jedynie porządkowo podnieść należy ,iż właściwszą od przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacją tych prac wnioskodawcy -zajmującego stanowisko ślusarza na odkrywce – byłoby wskazanie na § 4ust.3 rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) , a w związku z tym poprzez kolejno art. 50 c ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r.poz. 1440 ze zm.) na pkt.29 wykazu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 grudnia 1994r. w sprawie określenia stanowisk pracy górniczej oraz stanowisk pracy zaliczanej w wymiarze półtorakrotnym przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury lub renty (Dz. U. Nr 2 , poz.8) – tak też

w wyrok tut. Sądu z dnia 7 listopada 2012r.III AUa 760/12 odnoszącym się również do kwalifikacji prac ślusarza na odkrywce w Kopalni (...) jako prac w warunkach szczególnych. Tak czy inaczej wszystko to razem prowadzić musi do potwierdzenia w postępowaniu odwoławczym prawa A. C. do dochodzonego przez niego świadczenia emerytalnego , a to wobec spełnienia przez wnioskodawcę wszystkich koniecznych ku temu ustawowych przesłanek przewidzianych w art.184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013r.poz. 1440 ze zm.) .

Mając więc powyższe na uwadze i na podstawie art.386 §1 k.p.c. orzeczono jak w pkt. I sentencji wyroku.

Ponieważ ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do potwierdzenia uprawnienia wnioskodawcy do emerytury nastąpiło dopiero w postępowaniu sądowym ,nie było podstaw do przypisania pozwanemu organowi rentowemu odpowiedzialności za zwłokę w ustaleniu prawa do tego świadczenia , stąd –stosownie do art.118 ust 1 a w/w ustawy emerytalno-rentowe- przyjęte przez tut. Sąd w pkt. II sentencji wyroku rozstrzygnięcie (o takim obowiązku orzecznictwem sądu , także w przypadku wykluczenia odpowiedzialności ZUS, stanowi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2010r. II UK 330/09 LEX nr 604220).

| Ogólny wynik sprawy – fakt , iż ostatecznie pozwany organ rentowy uległ w sporze z wnioskodawcą- uzasadniał z kolei obciążenie pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. poniesionymi przez skarżącego kosztami postępowania apelacyjnego w kwocie 30 zł ,stanowiącej opłatę sądową od apelacji , o czym orzeczono jak w pkt III sentencji wyroku, na podstawie art.98 §1k.p.c.

w zw. z art. 109 §1 k.p.c.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)